

Medtem ko sta se Mara in njen sin radovala, je bilo pa pri Matjaževem Nacetu drugače. Že slaba vest mu je bila precejšnja kazen. Nekaj časa je begal po gozdu, potem ob potoku, potem se je pa skrivaj splazil domov. Zaril se je v seno, da bi ga nihče ne videl. V tem je pa slišal njegov oče na vasi, kaj je storil njegov sin. Ves razljučen je prišel domov. Nacetov oče je bil strog mož. Kmalu je dobil Naceta. In Nace je tudi dobil, kar je zaslužil. Toda ne potic in drugih takih dobrot kakor Tonček, ampak nekaj skélečih klobas . . .

Vsakemu svoje : Tončku potice, Nacetu klobase!

Ksaver Meško :

Ø viharni noči.

Bliski plamté skoz šumečo noč,
v njih zabelí iz noči se stolp.
Drevje se vije stokajoč.
Grom ko topot neštetiĥ tolp
tik nad vasjo se valí in bobní. —
Ø vasi, glej, okno ko svetlo oko
v noč vso razburĥano mirno sírmi:
okno pobožne Mare bo to —
moli, starka, tolaži nebo!

